

متن پرسش

سلام علیکم: با توجه به تذکرات جنابعالی و همچنین بیت «تو میندار که من شعر به خود می‌گویم» در میابیم که هنگام شعر گفتن اشخاصی مانند مولوی باید شاعر خود هیچ باشد و اجازه دهد حق ظهور کند و از عالم بالا معانی بیاید و شعر بظهور آید. حال آیا در مواجهه با قرآن هم انسان باید خود باشد؟ یا از خود فانی شود و اجازه دهد حق سخن بگوید؟ در جلسات فتح جان برخی دوستان به این اشاره کردند که انسان هنگام مواجهه با قرآن برعکس شعر، باید خود اصیل باشد، آیا این خود اصیل همان هیچ بودن شاعر نیست؟ لطفا توضیح فرمایید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: از این جهت، آری! مانند شاعر وجه وجودی خود را در معرض نور حضرت حق قرار می‌دهید ولی نه به آن شکل که تنها در موطن خیال متوقف باشیم که البته آن نیز در جای خود ارزش دارد. موفق باشید